N:o 2. | Redaktör och utgifvare: **FRANS J. HUSS.** Expedition: Olofsgatan 1 (Hötorget 6,) 1 tr. upp öfv. gård. | Stockholm den 15 Januari 1889. | Pris: Helt år 5 kr., Lösn:r 25 öre. Annonspris: 10 öre petitraden. | Årg. 9.

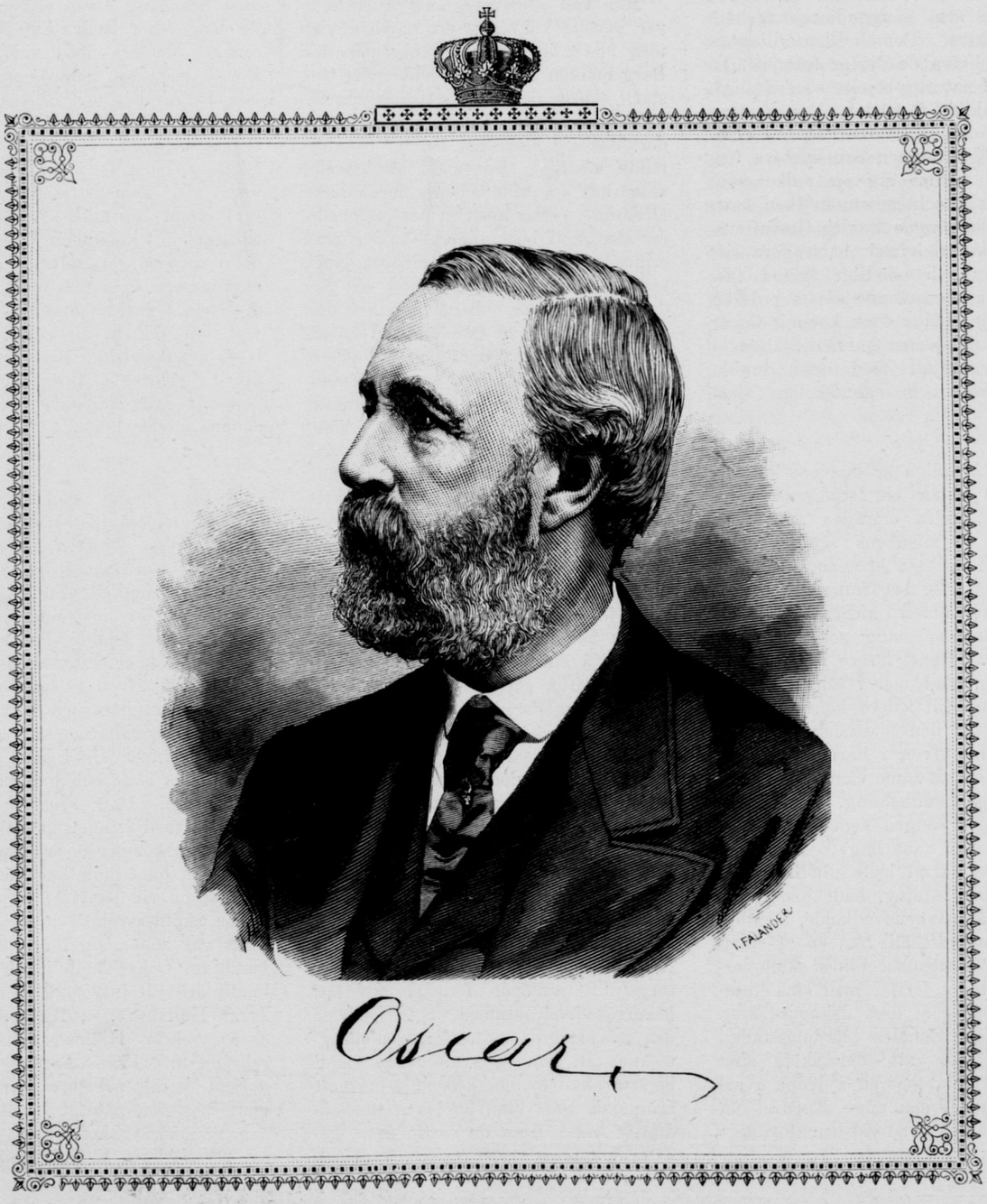

OSCAR II.

Då Svensk Musiktidning i dag pryder sitt nummer med bilden af den svenska tonkonstens främste hägnare, hvars sextioåriga jubileum man inom kort går att fira, ha vi ansett det icke vara ur vägen att här upprepa de ord som beledsagade ett porträtt af konung Oscar, hvilket för några år sedan meddelades i denna tidning: »Af ålder har det varit de svenska konungaätternas sed att hylla och vårda vetenskap och konst. De mest berömde af våra framfarne konungar och furstar hafva varit dels mångsidige kännare, dels lycklige utöfvare af endera eller af bådadera. Ett par af de störste och snillrikaste hafva tillika vunnit anseende som store vältalare. Vår nuvarande konungaslägt har värdigt häfdat dessa den svenska tronens anor. Nästan samtliga dess medlemmar hafva gjort sig kända som sånggudinnornas hängifne dyrkare. Den andliga odlingens intressen hafva de derför främjat lika mycket af naturlig böjelse som af pligt. Med särskild förkärlek har konung Oscar II, den senaste arftagaren af så många höga minnen och dyrbara förpligtelser, vårdat sig om tonkonsten, den konst i och genom hvilken hans tidigt hädangångne broder Gustaf under sin korta lefnad hann göra sitt namn kärt och odödligt ibland oss. Sjelf mera famstående såsom ord- än tonkonstnär, synes dock konung Oscar allt ifrån ungdomen hafva tilltalats af musikens välljud med dess dunkla aningsfullhet och egendomliga tjusning . . .»

* * *

Redan i tidiga år begynte konung Oscar vid sidan om studierna inom så många andra områden att äfven egna sig åt musikens sköna konst. Understödd af ett brinnande intresse och en naturlig begåfning erhöll den unge fursten äfven i hithörande ämnen en lika ändamålsenlig som sorgfällig uppfostran. Hans lärare i piano blef A. F. Lindblad och i sång fick han något senare till ledare hofsångaren I. A. Berg. Af den förstnämnde undervisades han äfven i harmonilära; intresset för detta ämne växte ännu mera under Bergs handledning. Framförallt var det dock sången som »grep med underbar makt hans håg». Redan innan prinsen häruti hade erhållit någon egentlig handledning, hade han flitigt egnat sig åt sångens odlande. I uppväxtåren upprätthöll han en af stämmorna i en i hemmet bildad sångqvartett, som äfven fortfor med sina öfningar när några af dess deltagare åren 1846 och 47 vistades i lärdomsstaden vid Fyris för att der sköta sina studier. Första tenoren i denna qvartett uppbars af den unge sångare, om hvilken skalden qvad vid hans förtidigt redda graf:

»Hvad herrlig stämma uti lunden klingar,
I Odins lund vid Fyris friska svall!
Den sväfvar som på lätta dufvovingar
Från jorden upp mot ljusnande Valhall.
Hvems är den stämman? Hvilkens dessa ljuden?
O se! en skön gestalt sig höjer der
Bland ungdomsskaran, sjelfva ungdomsguden,
Se blott, och fråga se'n ej hvem det är!
Prins GUSTAF, Sveas älskling, stämman höjer,
Och hvarje hjerta tjusas och sig böjer . . .»

Prins Oscar sjöng andra tenoren, i denna qvartett, prins Carl andra bas och den återstående stämman uppbars till en början af någon af omgifningen, men öfvertogs sednare merändels af prins August. Den unga furstliga qvartetten, som för öfrigt utmärkte sig för mycken renhet och precision, förvärfvade sig efter hand en ganska vidlyftig repertoar af den tidens favoritstycken. De begge tenorerna öfvade sedermera äfven duettsång rätt flitigt tillsammans, hvarvid jemväl klassiska stycken utfördes (företrädesvis Durante och Pergolese).

Man kan sålunda säga att prins Oscar var ganska väl förberedd, när han, vintern 1848 begynte sina sångstudier för Berg hvilken äfven handledde prins Gustaf, ehuru dennes begåfning mindre behöfde och ännu mindre förmådde underkasta sig egentliga studier i omfattande mening. Det må i förbigående anmärkas att prins Gustafs musikaliska föredrag — efter hvad en person försäkrar som stod honom nära — i hög grad erinrade om en å vår operascen långt sednare framträdande genialisk och glödande sångerska. Berg fann hos den unge hertigen af Östergötland en afgjord musikalisk begåfning, ett säkert öra, en sympatisk, men svag andre tenor, som dock egde ett rätt begränsadt omfång; sålunda togos *e* och *f* ännu blott med svårighet. Det kräfde lång tid och mycken ihärdighet innan denna röst blef vederbörligen skolad. Efter prins Gustafs frånfälle fäste sig Berg med ökadt intresse vid den yngre broderns sångundervisning och arbetade med förökad ifver att föra honom fram till målet — att med andra ord utbilda honom till en verklig sångare. Prinsen å sin sida fortfor att med allvar hängifva sig åt studierna, dervid verksamt understödd af Ivar Hallströms förträffliga ackompagnement. En särskild uppmärksamhet egnades åt solfeggierna, dem den furstlige sångaren öfvade flere gånger i veckan ännu långt in på 60-talet. Frukten af dessa studier uteblef icke: efter hand utvecklade sig rösten till en hög, fyllig och klangrik tenor, som med lätthet tog höga *ass* och *a* samt med hufvudröst *b* och som utmärkte sig lika mycket för sin mjuka böjlighet som sin omsorgsfullt utbildade förmåga att lätt beherrska respirationen. Som bevis på den mönstergilla andhemtningen må antecknas att konungen, efter hvad man berättar, kan sjunga helt nära intill ett brinnande ljus, utan att lågan ens fladdrar. Ännu trots de sextio åren, besitter konungens röst mycken både fyllighet och klang, och man kan utan öfverdrift trygt påstå att få svenska sångare i närvarande stund kan mäta sig med kung Oscar i fråga om föredragets smakfullhet. Ännu vissare är att man knappast får höra vårt modersmål tydligare artikuleradt i sång än af konung Oscar, som ju för öfrigt gjort sig känd som en synnerligen utmärkt deklamatör.

H. m:t kan heller icke nog betona den tacksamhetsskuld till hvilken han står hos sin gamle sånglärare, med hvilken han svårligen kan tänka sig någon jembördig i fråga om insigt och skicklighet. Konungens sångrepertoar är ganska mångsidig och omfattande. Den utgöres af såväl inhemska som utländska kompositioner, såväl klassiska som romantiska, såväl operaarier som romanser och folkvisor. Ehuru den allvarliga genren ligger för konungens skaplynne närmast, uppbär h. m:t dock med framgång äfven andra. Flera äro de sångerskor hvilka haft förmånen att sjunga duetter med konung Oscar. Bland dessa må nämnas numera framlidna fru Alethe Due f. Sibbern, friherrinnan Louise Ramel och fru Hedvig Lundström, begge f. Thyselius, fru Helena Petré, f. Berg, fru Lilly Bäckström och under den senaste tiden hofsångerskan grefvinnan Mathilda Taube. Det må tilläggas att konungen jemväl tog flitig del i de små sångsällskap som fordom anordnades å slottet under anförande af Berg, Günther samt Hallström. Äfven upprädde h. m:t ofta som sångare i ett musiksällskap hos fru Due, hvilket dirigerades af Berg, samt i sin ungdomsvän Ivar Hallströms hem, så länge dennes moder lefde.

* * *

Konung Oscar spelar äfven orgelharmonium, ett instrument för hvilket h. m:t hyser mycken kärlek. Egentligen har han lärt sig det på egen hand, af Gustaf Mankell erhöll han råd och handledning i instrumentets behandling. Denne gjorde honom särskildt förtrogen med moduleringskonsten. Konungen har äfven tillegnat sig en mindre vanlig registreringsskicklighet. Ett ypperligt orgelharmonium af Traysers fabrik befinner sig i hans skrifrum å Stockholms slott och han plägar gerna spela derå. Den som skrifver detta har ofta med synnerligt nöje haft tillfälle höra konungens orgelspel. Ehuru sjelf icke tonsättare har konung Oscar nedlagt en rik skatt af lyriskt välljud i sina skaldestycken, hvilka derför särdeles väl lämpa sig för musikalisk behandling. Också ha de inspirerat många tondiktare till intagande kompositioner: Ivar Hallström, (»Blommornas undran», »herr Hjalmar och skön Ingrid» m. m.), Frans Bernald m. fl.

Som koralbearbetare har konungen gjort sig fördelaktigt bemärkt genom den rytmiska behandlingen af koralen n:o 20: »Allena Gud i himmelrik» in-

förd som bilaga i konungens af bibliotekarien Frithiof Cronhamn år 1885 utg. Högtidstal i Musikaliska Akademien, och som vi i dagens nummer meddela.

Det torde förstås af sig sjelft att konung Oscar eger ett särdeles rikhaltigt musikbibliotek. Det förvaras i ett särskildt rum i konungens biblioteksvåning å slottet och innesluter musikalier inom tonkonstens alla områden äfvensom musiklitterära arbeten och musiktidningar. Isynnerhet är afdelningen sång deri talrikt företrädd. En del af dessa samlingar hafva ursprungligen tillhört drottning Desiderias, Oscar I:s, drottning Josephinas och prins Gustafs bibliotek. Många af konung Oscars musikalier utgöra de elegantaste och dyrbaraste prof på in- och utländsk bokbinderiskicklighet.

* * *

Hvad konung Oscar offentligt uträttat till gagn för den musikaliska konsten i vårt land, är redan bekant för våra läsare. Vi behöfva här alltså endast nämna om att konungen åren 1864—73 förde ordförandespiran i Musikaliska Akademien, hvarvid han samvetsgrant följde och kraftigt lifvade hennes verksamhet samt gaf hennes fester ökad glans ej blott med sin närvaro, utan ock genom sin vältalighet. Dessa år ha ock med rätta betecknats som Akademiens »gyllene ålder». Vid sin tronbestigning vorden Akademiens beskyddare har konung Oscar fullgjort detta värf icke endast till namnet. Han framlade en regeringsproposition till riksdagen om en egen bygnad för Akademien och hennes läroverk, han skänkte en betydande summa till bygnadens inredning och har i öfrigt genom en mängd dyrbara gåfvor gifvit Akademien förnyade prof på sin bevågenhet. Också var det med full rätt Musikaliska Akademien å den minnesmedalj han präglade till hågkomsten af sin forne beskyddare, prins Oscar Fredrik, inristade den enkla, men vältaliga sentensen MERITA TUA CHORDÆ SONANT NOSTRÆ.

Afven i öfrigt har konung Oscar verkat till den svenska tonkonstens fromma — han har uppmuntrat och understödt musikaliska förmågor der de funnits, han har höjt intresset för den inhemska operadiktningen genom att anordna en pristäflan af svenska operor (dervid P. A. Ölanders »Blenda» afgick med segern), han har i sitt slottskapell uppbringat kyrkosången till något i sitt slag mönstergilt m. m.

* * *

Otaliga äro förvisso de vördnadsbevis som vid det stundande jubileet komma att egnas Sveriges konung. Må det tillåtas Svensk Musiktidning att äfven få blanda sin röst i det mångstämmiga hyllningsjublet, dervid frambärande en af uppriktiga känslor förestafvad önskan att den svenska tonkonsten ännu i många år måtte få åtnjuta hägn af konung Oscar II:s spira.

B.

Högtidstal vid Musikaliska Akademiens Sekularfest den 2 december 1871.

Af

OSCAR FREDRIK

Hertig af Östergötland.

När vår korta nordiska sommar lider mot sitt slut, nedlägges vintersädens frö i den moderliga jordens alstrande sköte för att i en ny sommar mogna till skörd. Väl kommer denna tid först, sedan en lång vinter lagt sin svepduk öfver de frusna fälten. Men redan förr än höstens stormilar plundrat våra löfskogars gulnande kronor på deras sista skatter, uppspirar dock den unga sädesbrodden. Dess ljusa och saftiga grönska fägnar ögat, tröstar öfver den stundande förlusten af sommarens fägring och mildrar tanken på naturens annalkande dvala. Den har något vårlikt med sig: den återkallar minnen om det vi förnummit, älskat, njutit, den tillhviskar oss ett löfte om återvaknande till förnyadt lif. Tacksamt dröjer derför vår blick vid de späda plantorna, vi fröjda oss törhända ännu mera vid dem än vid vårens brokiga blomsterverld; ty dyrbarast är den skatt, som man känner sig snart skola hafva förlorat, och den första ungdomens fröjder äro icke alltid de klarast medvetna.

Den lycka, tonkonsten skänker menniskan, eger syskontycke med den, som betraktandet af naturens fägring förlänar henne. Tonernas skönhet eldar och hänför det ungdomliga sinnet; men deras djupa betydelse för menniskosläktet fattas måhända ännu fullständigare af den mera mognade anden. Utsädet, nedlagdt i den odlade jorden under lefnadens sednare sommardagar, har *då* hunnit uppspira derutur, och dess grönska fägnar med minnets och aningens förenade makter. Vi lyssna till tonerna såsom till mystiska uppenbarelser från både ett förflutet och ett tillkommande. Det är likasom fängslades vi vid några glänsande länkar af denna kosteliga kedja, hvars ursprung och slut vi endast med aning och tro kunna fatta. Ju längre vi lyssna, desto mera älska vi hvad vi förnimma. Ju mera tiden fortskrider, ju närmare solen sjunker ned mot denna mörka skog, som döljer vår vandrings mål, desto herrligare blifver ock den löftesrika broddens grönska på fälten omkring vår vandrings stig.

Löftet kan visserligen icke här till alla delar fullkomnas; ty menniskolifvet är så kort, men slägtet fortlefver äfven när våra dagars tal är fyldt, och fädernas fröjder blifva också barnens. Guds rika gåfvor äro ej gifna blott åt oss, hvilka i dag njuta dem. Nej, de räcka till åt alla, och hvarje tidsskifte ser deras mått förökadt!

I folkens lif kunna sekler betraktas såsom år. Fortare går det icke, huru än generationer komma och försvinna. Hvar och en af dessa har sina pligter att uppfylla, sina verk att utföra, jag skulle vilja säga — sina dissonanser att upplösa. De smida sålunda i viss mening länk efter länk i den händelsernas utvecklingsföljd, som vi kalla historia. Det är alltid godt att skåda tillbaka på förflutna tider. Deras erfarenhet kan i sanning liknas vid en rik och frisk källåder, helsosam och stärkande, när man ur dess djup med rena händer upphemtar läskedrycken under samtidens mödosamma dagsarbete. Vissa tillfällen synas framför andra väl egnade till en pröfvande återblick. Väl är det sant, att tiden alltid ilar fram med samma ohejdade fart, att sekund följer efter sekund utan rast, utan ro, så att det närvarande knappast är fattadt, förän det redan blifvit ett förflutet. Men likasom milstolpar finnas vid vägen för att beteckna vissa afstånds mått, så finnes äfven en tidräkning, som efter vissa fullbordade tidsförlopp låter åratal omvexla, seklers årsföljder afslutas och förnyas. Detta gäller icke blott med afseende på den allmänna tidräkningen, utan hvarje enskild menniska eger sin lefnads tidräkning, hvarje särskildt samfund har äfven sin, och det är helt naturligt, att denna plägar taga sin utgångspunkt *ab urbe condita*, såsom det gamla romareriket.

Denna Akademi, stiftad af en svensk konung för hägnande af svensk tonkonst, har redan hunnit det åldersmått, att hon står vid slutet af sitt första sekel. Med hvilka känslor bör hon väl i dag blicka tillbaka på dess flydda år och dagar?

Utan tvifvel främst med tacksamhetens. Våra fäders Gud har hållit sin skyddande hand öfver deras älskade land! Fritt, fredadt, obetvunget står det än i dag på sin fasta fjellgrund, badadt af dubbelhafvens friska vågor! — Sångguddinnorna hafva ej flytt från våra aflägsna bygder vid nordpolens gräns! De äro bofasta der, och deras sånger ljuda ännu tid efter annan genom jordens alla länder med mäktig klang. Vår verksamhet inom detta samfund har väl icke heller varit utan all frukt, ehuru ofta nog obemärkt af den stora mängden.

Men förutom tacksamhetens gärd, offrad åt alla goda gåfvors Gifvare, eger ock den närvarande stunden kraf på eftertanke och pröfning af mången under flydda tider gjord erfarenhet. Derför må jag nu, under några korta ögonblick, leda uppmärksamheten på

den svenska tonkonstens utvecklingsarbete. Törhända att äfven en blott flygtig blick härpå i sin mån skall bidraga till att lifva öfvertygelsen hos mången om den kulturhistoriska betydelsen af detta arbete, ej blott för nutiden utan ock för framtiden.

I det fordna Svithiod stod sången högt i ära. Den hade sin thron i sjelfva Valhalls salar, der Edda-sagan låter Brage, nordmannasångens fader, med väldig makt röra lyrans gyllne strängar. Han satt i asarnas råd och hans stämma förkunnade Odins vishet och Tors kraft, prisade Balders godhet och Friggas skönhet. Såsom hans vigda sändebud vandrade skalderna ut kring Thules stränder, qvädande än i konungahofven, än vid folktingen, än i ledung och på vikingafärd. Hjelten, som segrade, kämpen, som förblödde, ungmön, som bleknande sjönk på sin fallne älsklings ättehög, *alla* fingo de sin drapa från bardens läppar. Hans sånger fortlefde och eldade nya män till nya strider och nya bardalekar. Vi hafva visserligen ingen säkerhet, att melodier från den egentliga hednatiden numera finnas qvar, men våra äldsta kämpavisor äro åtminstone *så* gamla, att deras ursprung förlorar sig i sagotidens dunkla natt, och vi kunna derför med skäl, i det vi lyssna till en af dessa, betrakta densamma såsom representant för den äldsta sångartiden i *Norden*.

Verldsförsonarens heliga lära framkallade den märkligaste och välsignelserikaste omstörtning, som tideböckerna känna. Begrepp och seder omskapades i grund; det blef en verklig pånyttfödelse, så väl för den enskilda menniskan, som ock af samfundslif och samhällsordning. Tonkonsten kristnades. Hon kunde ej förblifva oberörd af den omätliga förvandling, som egde rum i allt; ty, likasom eolsharpor villigt lyda vindens bud, så tolka äfven sång och dikt den stämning, som bor i folkens hjertan. De bäras likasom svanor på sina hvita vingar upp ur tidens strömvågor.

Äfven till vårt aflägsna Thule kom aposteln med den nya lärans ljus. Det tändes sent i vår historia; det lyste till en början endast likt vår midvintersol, genom töcken, med blekt ovisst sken. Det hotade väl ofta att slockna i storm och blod, men småningom strålade det dock med allt större vårklarhet, både yttre och inre flender till trots.

Under vår oroliga medeltid utvecklade sig sången i rikare och mera skiftande tonarter. Korsprydda kyrkor slöto sina murar omkring fridlysta grafvar och öppnade, likasom klostren, icke blott åt olyckan och den förorättade oskulden ett efterlängtadt hem, utan skänkte till och med en fristad åt den ångrande missdådaren. En flägt af chevaleriets anda har susat äfven genom nordanskog. Våra runohällar veta att förtälja, huru korsade stridsmän drogo bort till fjerran »Austrikia-land», eller »på Jorsala-färd», och det gamla vikingalynnet erhöll på detta sätt fortfarande näring, ehuru i en ny form och under en ny fana.

Det bör sålunda icke förundra att se två element råda i våra medeltida tondikter: det ena religiöst och såsom sådant röjande sykontycke med den katolska kyrkomusiken, det andra verldsligt ridderligt och såsom sådant till form och innehåll erbjudande vissa ärftliga slägtdrag från den hedniska kämpatiden.

I nära sammanhang med kyrkosången utvecklades under medeltiden, här såsom öfver allt, det religiösa skådespelet, hvilket kan anses såsom vårt moderna dramas föregångare; och fastän i vårt glest befolkade land fröet ej, såsom t. ex. i Italien, kunde växa ut till konst i egentligare mening, utan stannade vid improviserade utkast, så förtjenar det dock erinras, att hvarje djupare intryck, som vårt folk erfarit, städse älskat taga ett slags dramatisk form. Särskildt betecknande är, att härvid aldrig saknades ett rent lyriskt, nästan elegiskt element. Äfven det ridderliga ville ge sig uttryck, ej blott i romansen och visan, utan jemväl i de många dans- eller pantlekar, der folkets lif och föreställningssätt trognast afspeglas. I dessa lekar spelar sången en framstående rol. Vi spåra här det vakna natursinne, som utmärker all folkpoesi. Text och melodi tyckas på det innerligaste förena sig, för att genom en naiv symbolik kunna likasom utsäga det outsägliga.

Hvad som emellertid både den andliga och den verldsliga tondikten i vår nord härvid hafva gemensamt är denna oförfalskade prägel af skandinaviska halföns natur och den skandinaviska stammens folklynne, som de båda otvetydigt röja. I det kristna dopet bortsköljdes ingalunda nordmannasångens nationalitet. Tvärtom lades under medeltiden en fast grund för kommande tiders konstlif, och det är väl icke minst känslan häraf, som gör de gamla folkvisorna evigt unga på folkets läppar och som skall bevara dem från glömskan, så länge vi hafva ett fädernesland och hjertan till att älska det.

Tiden stannar aldrig. Menskliglhetens utveckling icke heller. Stundom synes den hejdas i sitt lopp, ja, gå tillbaka — men den synes blott så. Ur den aska, hvarmed verldshvälfningar hölja förgångna tiders mausoléer, resa sig nya monument öfver nya slägten. Medeltidens former i statssamfund och kyrka förgingos under brottningen med den nya tiden. Reformation i tro och tanke blef denna tids lösen, och dess riktning blef ädel. Storhet och ära följde henne i spåren. Den nyupprättade lutherska kyrkan kräfde en särskild art af andlig tondikt och sång, i hvilken sednare församlingens personliga deltagande var större än fordom. Konungamakten, under medeltiden ej sällan kyrkans vedersakare, trädde nu i spetsen för reformationen, så väl den religiösa som den politiska, och det svenska folket, besjäladt af en fosterlandskärlek, en samdrägt och en kraft, som i intet land någonsin blifvit öfverträffade, om ens uppnådda, följde troget sina konungar i befrielsestriden, i troskampen, i hjeltedöden. Med *Gustaf Vasa* läste det Guds ord på sitt kära modersmål; med hans sonson uppstämde det dessa herrliga krigsböner, hvilka våra psalmböcker ännu i dag så vördnadsfullt bevarat!

Koralen till psalmen »Vår Gud är oss en väldig borg» är visserligen icke ursprungligen svensk, men dess naturalisationsbref är skrifvet på häfdens blad med vårt ädlaste blod, och den är i sanning sedan århundraden tillbaka *så* införlifvad med hela det lutherska svenska folket, att jag icke tvekar kalla den *svensk*.

En annan svensk krigsbön är den oss alla kära *Gustaf Adolfspsalmen:* »Förfäras ej, du lilla hop», hvilken genljöd från svenska hären, då denna i arla morgonstunden ordnat sina led på Lützens fält. Man antager allmänt, att konungen sjelf är både textens och koralmelodiens författare, och redan af detta skäl bör den här afsjungas, såsom erinran om Sveriges reformations- och storhetstid*.

Den sorgmusik, som vid hjeltekonungens begrafning utfördes, är komponerad af en svensk man, vid namn *Düben*, hvilken konstnär nära tre tiotal år sednare äfven författade sorgkantaten vid konung *Carl den tiondes* bår. Ur detta sistnämnda tonverk skall nu ett kort prof lemnas.

Bland den rika samlingen af bilder i vårt Carolinska tidehvarfs galleri framstår en af oss alla älskad hjeltegestalt med ädla drag, med svensk drägt och svenskt hjerta. Visserligen voro de hvinande kulorna den tolfte Carls musik. Men den svenska sångmön har vakat kring hans mer än hundraåra grift, och toner från hans samtid finna än i dag genklang i våra bröst. Hvem minnes ej den stridsmarsch, vid hvars trygga takt och kraftiga ljud de »gossar blå» stormade mot Narvas vallar och vid hvars toner, etthundrasextioåtta år sednare, äfven täckelset föll från minnesstoden i hans fordna hufvudstad? Denna marsch har något egendomligt med sig, erinrande om huru skarpt det svenska stålet biter, men ock om det redliga krigarehjertat, den enkla krigareseden.

---

* Denna psalm och de sedan nämnda mustyckena utfördes såsom illustrationer på högtidsfesten.

En liten del af talet rörande Musikaliska Akademien är utesluten.

I trots af fiendernas mängd och olyckornas vidd, förblef det sargade lejonet okufvadt. Minnet af den verldsberyktade »*unge hjeltens*» namn åldrades icke i Sverige, fastän så många stundens fröjder bleknade, den ena efter den andra. Det minnet hålles kärt än i dag. Må det då här ljuda, klädt i svenska toner!

Hvad man än må förebrå den s. k. *frihetstiden*, huru mycket man än må beklaga dess politiska söndringar och dess svaghet för utländskt inflytande, nekas kan dock ej, att den i flere riktningar såg nya krafter lifvas, hvilka för vårt fädernesland blefvo af det största gagn. Ett länge saknadt och temligen oafbrutet fredslugn gynnade näringsflit och alstrade välstånd. På vetenskapernas och de sköna konsternas områden utvecklade friska blommor sina yppiga och mångfärgade blad, och hvad särskildt den svenska tonkonsten angår, så blef hon icke heller främmande för de allmänna framstegen.

Europas musikaliska bildning stod i det adertonde seklet mången grad högre än i det sjuttonde. Redan genljödo vår verldsdels sydligare länder af det lof, som egnades åt den ädla tonkonstens *odödlige* mästare. Under de sednare tiotalen af vår frihetstid lefde Sebastian Bach, Händel, Gluck, Haydn, och dessa blefvo naturligtvis ej utan inflytande på svenska skolan. Musik var numera föremålet för djupare studium. Kontrapunkt blef namnet på en kunskap. Instrumenteringen hade blifvit mångsidigare, alltefter som skickligheten i förfärdigandet af fullkomligare tonverktyg blifvit större. Fordringarna ökades i samma mån, som möjligheten af deras tillfredsställande förefanns. Musiklitteraturen blef derför i alla länder allt rikare, och äfven i Sverige blefvo tonsättningar af mera omfattande beskaffenhet mindre sällsynta än förut. Bland inhemska tondiktare må här nämnas: *Johan Henrik Roman*, hvars verksamhetsålder inträffade under Adolf Fredriks regeringstid och som vid den för vitterhet och konst så varmt nitälskande drottning Lovisa Ulrikas hof fann beskydd och uppmuntran.

Af denne, numera temligen förgätne, konstnär finnas i denna Akademis bibliotek förvarade åtskilliga verk, ur hvilka ett prof betecknande tidens ståndpunkt och smak, här skall gifvas.

Med den *Tredje Gustaf* uppsteg för första gången efter Carl den tolfte en inhemsk arfkonung på Sveriges urgamla tron. Det kan, det *skall* icke vara vår Akademi — ett barn af denne konungs kärlek till fosterländsk konst — från hvars krets något missljud må tillåtas störande insmyga sig i det tacksamhetens ackord, som här bör egnas hans minne!

»Sveas» store skald har ju så skönt, så träffande sagt:

»Der låg ett skimmer öfver Gustafs dagar,
Fantastiskt, utländskt, flärdfullt, om du vill,
Men det var sol deri, och hur du klagar,
Hvar stode vi, om de ej varit till?» —

Ja, det *var* sol i detta tidehvarf, hvilket, genom att antaga Gustafs namn, för efterkommande förkunnar hans ära. Fåfängt har partihatet, frihetstidens sorgliga arf, sökt utplåna Gustafs odödliga förtjenster om svensk bildning och svensk skön konst. »*Åt Fosterländska Sånggudinnor*» reste han ett värdigt tempel, numera ett bland verldens äldsta. Dessa tiljor färgades tyvärr af hans eget blod, men på hans svenska scen har under det sekel, som snart förlupit sedan hans död, den svenska sången funnit ett hem af honom grundlagdt, och firat triumfer honom värdiga.

Den Svenska Akademien, vårt herrliga modersmåls vårdarinna, står jemte vår Akademi såsom ett monument öfver skaldekungen och vördar i honom sin upphofsman. Tacksamhet emot den gemensamme stiftaren är bådas vårt arf och utgör en kär erinran om det syskonskaps band, som så innerligt bör förena svenskt tungomål och svenska toner. Tondikt och sång blefvo nu populära. Nordens Anakreon, *Carl Michael Bellman*, tjusade både konung och folk med sin lyras lekande behag.

Inhemska musikutöfvare af en viss betydenhet i tekniskt hänseende, såsom kompositören *Wikmanson*, begynna nu kunna nämnas vid sidan af de mera ryktbare tondiktare, hvilka tid efter annan införskrefvos och naturaliserades af Gustaf den tredje. Denne konung hyllade nemligen den riktiga, ehuruväl stundom nog misskända åsigt, att der egna krafter ej räcka till måste man hemta undervisning från främmande länder. *Naumann* var en af de inkallade. Men hans lyra blef svensk, i det den helgades åt vårt inhemska historiska dramas förherrligande. Särskildt må väl svensk infödsrätt kunna bördas åtminstone åt de musiknummer, hvilka han erhöll uppdrag att komponera för operan »Gustaf Vasa», hvarmed den konungslige författaren riktade vår unga nationalteater samt till hvilkas toner hela folket då med hänförelse lyssnade. Och hvar kunde väl dessa toner ljuda skönare än här? Hvilka murar skulle skänka dem trognare genklang än dessa?

* * *

Att den svenska tonkonsten, både såsom skapande och utöfvande, gjort jättesteg framåt, derom vittnar vårt lands kulturhistoria under det nittonde århundradet på nästan hvarje blad. Namnen: *Arrhén v. Kapfelmann, Berwald, Brendler, Crusell, Frigel, Geijer, Gustaf*, hertig af Upland, *Karsten, Otto Lindblad, Nordblom, Randel, Stenborg, Åhlström* — skola från minnets himmel stråla med oförminskad glans genom kommande sekler. Till dem sluta sig namnen på flere i vårt land naturaliserade, såsom: *Du Puy, Hæffner, Johnsen, Kraus, Vogler*, äfvensom många ännu lefvande tondiktare och utöfvande konstnärer, bland hvilka jag här endast behöfver uttala namnen *Adolf Lindblad* och *Jenny Lind*, för att en hvar, som älskar musik, skall instämma med mig i den glada bekännelsen, att den ädla tonkonstens anda ännu ej vikit ifrån Sveriges landamären.

I detta ögonblick, då det sista afskedsordet från ett så betydelsefullt tidsskifte måste uttalas, tycker jag mig förnimma en underbart stämd återklang af de toner, som våra mästare med snillets makt framtrollat på guldsträngade lyran.

De komma tillbaka. såsom ungdomsdrömmar, burna på fantasiens vingar! De komma varma såsom dessa, dock klarare fattade, djupare kända, högre uppskattade! De väcka en ljuft vemodig själsstämning, sådan jag tänker mig vandraren erfara då han någon skön septemberqväll i solnedgångens stund riktar sin tacksamma blick tillbaka på det ännu belysta fältets grönskande sädesbrodd, från brynet af den skog, der redan skuggorna blifvit långa under de mörka granar. In i *dess* okända rymders djup manar vägvisaren med sitt obevekliga »Framåt!» den dröjande att träda! Men det sköna är en evighetsblomma. Tonernas klang följer honom äfven dit, och likasom det ädla höstsädets korn tyda de på en kommande vår.

Så må alltså här uttalas den önskan: att de framtidsdrömmar, med hvilka detta sekel inslumrar i sin sista afton. en gång må blifva verklighet, äfven om icke våra jordiska ögon få skåda fullbordandet af dem alla.

Må de i denna stund omfattas med den tro, som når längre än kunskap! Och om vi en gång känna frestelse till misströstan, må då hoppet om deras fullbordan tillhviskas oss af Minnets Genius, som sväfvar fram ur det förflutnas mörknande qvällsky, men med famnen sträckt mot den stundande morgonens rodnad.

Hvarjehanda.

Geniet är den egentliga lagstiftaren inom konsten; teorien ombesörjer motiveringen och den närmare tolkningen af dess lagar, talangen har att lyda dem.

Klauwell.

Ingen af alla konster bedrifves så tanklöst som musiken. Intet under då, att den inverkar så föga förädlande på vårt själslif. *Riehl.*

Vår Musikbilaga

den första för året utkommer i något af näst följande nummer. **Red.**

Koralen n:o 20.

Rytmiskt omarbetad af O****.

Sopran. Alt. Tenor. Bas.

mf *p* *cresc.* *p*

Al - - le - na Gud i him - mel - rik må lof och pris till - hö - - - ra för all den nåd han kär - leks - rik med oss har ve - - lat gö - - - - ra! Han jor - den skänkt stor fröjd och frid. Ack, men'skan må väl gläd - jas vid Guds e - vigt go - - da vil - - - - - - - - ja. O, Hel - - ge And', gör själ - len from, för - nöjd och o - för- fä - - - - rad! Gör hjer - tat till en hel - ge - dom, der Gud i allt blir ä - - - - rad! Gif stöd, gif tröst i all vår brist! Hjelp att vi tro på Je - sum Krist båd' nu och all - - tid A - - - - - - - - men!

Xenier.

Händel.

Hvad helig och högtidlig sabbatston
I dina verk! Du krossar, men hugsvalar.
Sjelf domsbasunen från den högstes tron
Blir nådens budskap och om frälsning talar.

Haydn.

O, höge siare, bland konstens fäder
Med vördnad nämnas må ditt stora namn.
Dock huru from du är, hur huld du gläder,
För menskligheten öppnar du din famn
Du ej med maktspråk, nej, som broder träder
Ibland oss ut; din stämma blid och skär
Förkunnar: jag blott harmoni begär,
Hon är mitt mål, min högsta sällhet här!

Mozart.

Hvad själen ädlast känt, hvad hjertat ljufvast drömde,
Det blef till perlesvall af toner på ditt bud.
Med konsterfaren hand den rika flod du tömde
I snillets trollpokal och tvang ur skatten ljud.
En verld, i undran och förtjusning fången,
Stod lyssnande — och lyssnar än till sången.

Beethoven.

Andeverldens mysterier skänkte du röster,
All naturen till villigt genljud du tvang.
Så, när solen rann upp ur öknen i öster,
Hyllningshymnen ur Memnonsstoderna klang.

Weber.

Österlandets underbara glans,
Fagert månsken öfver elfvo-dans
Skogens romantik och riddarsagan,
Vilda jagten, jungfruns tysta klagan
Vid ditt varde fingo hvar sin röst,
Med ett eko i millioner bröst.

Rossini.

Andalusiens sol, Vesuvens lågor,
Rosens prakt och drufvans heta blod,
Himmel blå i spegelblanka vågor,
Kors och radband, svarta lockars flod,
Ömhetstrånad, tydd af näktergalar,
Qvinnolist, på en gång djerf och mild —
Allt förstod du i Thalias salar
Gjuta samman i harmonisk bild.

Meyerbeer.

I praktfull tonskrud har du så som ingen
Mång häfdens minne klädt,
Besjungit onda makters kamp mot tingen
Och menskors fallna ätt.
Men bönens kraft också, när hvita vingen
Hon höjt mot himlen lätt.
Träd derför in uti den vigda ringen
Med snillets egen rätt!

Auber.

Jag såg det skälmska draget omkring munnen
Och ungdomselden än i gubbens blick;
Två ord af dig och straxt en vän blef vunnen,
Du omotståndlig var, så ryktet gick.
Och som du sjelf, så var ock din musik:
Än yr och fri, än i demantked fången,
I röfvarkulan, klostret och salongen,
En Odyssé, så skön och vexlingsrik.

Wagner.

Vår tid ju hyllas för sin kalla klokhet
Och väger snillets halt i penning eller börd.
Dock, när om sagans skatt din lyras gullsträng ljöd,
Steg hopens termometergrad till — kokhet.

Gounod.

Nej, jag ej tolka kan, jag kan blott känna
Den ädla fröjd som din lyrik oss skänker.
I hjertblod har du doppat djupt din penna
Och fångat tåren som ur ögat blänker.
Du smugit tröstens ton bland synd och irring,
Till samklang upplöst missljud och förvirring:
Du hatets dolk för kärleks fötter lagt
Och lifvets seger stält mot dödens makt.

OSCAR FREDRIK.

Från Scenen och Konsertsalen.

Kgl. Operan. Jan. 1. Wagner: *Lohengrin.* (Elsa, frk. Klemming; Ortrud, frk. Wellander, gästspel; Lohengrin, Telramund, kung Henrik, härroparn: hrr Brun, Lundquist, Strömberg, Grafström) — 2, 5, 9, 13. Auber: *Den stumma.* (Alfonzo: hr Rundberg). 3, 6, 8, 11, 13. *Wermländingarne* (1/6 förm.). — 4. Thomas: *Mignon* (Mignon, Philine: fru Edling, frk. Karlsohn; Wilh. Meister, Lothario, Fredrik, Laërtes, Jarno: hrr Lundmark, Nygren, Linden, Rundberg, Grafström). — 6. Gounod: *Romeo och Julia* (Julia: frk, Ek). — 7. Weber: *Oberon* (Rezia, Fatima: fru Östberg, fru Edling; Oberon, Huon, Sherasmin, Aboulifar, beyen i Tunis: hrr Strandberg, Lundmark, Malmsjö, Janzon, Linden). — 10, 12, 14. Verdi: *Aida* (Amneris: frk. Ellen Nordgren, 1:a debut; Aida: frk. Ek, fru Östberg 12/1; Radames, Amonasro, kungen, Ramphis: hrr Brun, Lundquist, Strömberg, Nygren).

Svenska Teatern. Jan. 1. *Regina von Emmeritz.* — 3—8, 10. *Sekiernas nyårsnatt*, sagospel i 1 akt af G. af Geijerstam, musik af Joh. Ander.

Vasa-Teatern. Jan. 1—6. Bazin: *Resan till Kina.* — 8—12, 13. Costé: *Kolhandlarne.*

Södra Teatern. Jan. 1, 2, 4, 6, 9. *Den ondes besegrare.*

Den i vårt förra nummer omnämnda reprisen af »Aida» med fröken Ellen Nordgren såsom Amneris har nu egt rum och med en framgång för den unga sångerskan som allmänt blifvit erkänd såsom ovanlig vid ett första uppträdande på scenen. I fröken Nordgrens kända talang som sångerska och de yttre företrädena af en ståtlig gestalt och behaglig apparition hade man visserligen förutsättningar för att hon skulle göra lycka på scenen, men förväntningarne i detta hänseende blefvo verkligen öfverträffade. Visserligen röjdes till en början den rädsla som alltid åtföljer debutantens första steg på scenen, men denna beherskades snart nog och framställningen vann mer och mer i säkerhet och dramatisk kraft samt höjde sig i den stora scenen i fängelset med Radames och presterna till en rent af konstnärlig produktion af gripande storhet. Den vokala framställningen vittnade om de bästa studier och tillfredsstälde alla fordringar i fråga om jemnhet, klangskönhet och intonation, likväl föreföll det lägre registret något svagt, hvilket särdeles i ensemblerna gjorde sig märkbart. Beträffande rolens dramatiska utförande kan man egentligen anmärka ett något oroligt minspel, en för ofta itererad sammandragning af ögonbrynen, som verkade mindre fördelaktigt, men detta fel hör till sådana som lätt bortnötas med mera scenvana och kanske blott behöfver påpekas för att rättas. Fröken Nordgrens debut var sålunda mycket löftesrik och säkerligen har hon en vacker framtid att vänta på den sceniska konstbanan. Fröken N. är för den närmaste tiden engagerad för konserter i Kristiania, men då hon återkommer hit förmoda vi att hon kommer att försöka sig i några andra roler. Det synes oss nämligen välbetänkt att, såsom förr var fallet, debutanter få, innan de engageras, försöka sig med flere uppgifter, särdeles som bifallet vid en första debut icke kan anses nog pålitligt för bestämmandet af den konstnärliga sjelfständighet, den verkliga och mångsidiga begåfning som bör vara vilkoret för fast engagement. Att nämna något om »Aidas» öfriga rolbesättning måste man erkänna att hr Brun som Radames löste sin uppgift ganska väl. Det var kraft i både sång och spel, det senare endast något stördt af stundom väl häftiga gester. Fröken Ek och hr Lundquist intresserade såsom vanligt i sina maktpåliggande partier och operan gick för öfrigt under hr Hennebergs ledning allt igenom förträffligt. Utom »Aida» ha vi från kgl. operan intet nytt att anföra. Såsom Erik i »Wermländingarne» har hr Hagman haft sin andra debut, sedan han fått öfvertaga rolen efter hr Lundmark, som genom en ådrager skada under denna pjes blifvit urståndsatt att tjenstgöra. Om öfriga teatrar torde vi få yttra oss en annan gång.

Från in- och utlandet.

Jubileumskonsert. Festligheterna med anledning af konungens 60-årsjubileum börja söndagen den 20 d:s med en musikalisk soaré som då kl. 1/29 e. m. gifves af kronprinsen och kronprinsessan. Förutom konungen och drottningen äro till denna fest inbjudna kronprinsens bröder, danska kronprinsparet, prins Hans af Glücksburg, de svenska och danska uppvaktningarna, svenska och norska statsrådets ledamöter, diplomatiska kåren, serafimerriddare, högre hoffunktionärer m. fl. till ett antal af 250 personer. Bland musikaliska krafter som komma att medverka äro inbjudna grefvinnan Taube, född Grabow, fröknarna Sigrid Wolff och Anna Piehl, hr O. Lejdström, Axel Ödmann (bassångare), O. Lemon m. fl.

Festmusik. Från trycket väntas utkomma flera festmusikpublikationer med anledning af konungens 61:a födelsedag.

Dessa äro: Richard Hennebergs dels komponerade, dels arrangerade musik till Wijkanders divertissement »Diamantbröllopet», John Jacobsons Polonaise som öppnar festbalen å Stockholms börs, Ivar Hallströms: Till H. M:t Konungen, »Gamla minnen», som kommer att å samma bal utföras af Andra lifgardets musikkår, samt en festmarsch, fyrhändigt pianoarrangement af den franske tonsättaren I. G. Ropartz, som för närvarande befinner sig här på besök.

Alla dessa publikationer utkomma på hofmusikhandlaren Abr. Lundquists förlag och blifva elegant utstyrda samt försedda med den kunglige jubilarens porträtt.

Nästa Qvartettsoaré af hrr Aulin, Sjöberg, Bergström och Carlsson eger rum d. 5 Febr., hvarvid kompositioner af Mozart, Schumann och Norman komma att utföras.

Arvid Ödmann, som efter hvad ryktet förmält skulle sluta sitt engagement i Köpenhamn i vår och återvända till Stockholm, har — efter hvad det telegraferas till Stockholms Dagblad från Köpenhamn — till en medarbetare i tidningen Avisen förklarat »att det visserligen vore möjligt att han redan till hösten kommer att uppträda i Stockholm, men att han sannolikt stannade i Köpenhamn, der han kände sig så nöjd att han alldeles icke kände något behof af en snar förändring».

Vid »Romeo och Julias» uppförande helt nyligen, sedan nämnda rykte blifvit allmännare spridt, helsades hr Ödmann med demonstrativa applåder, telegraferas det till ofvannämnda tidning från Köpenhamn; efter arian i andra akten fick han mottaga en lagerkrans med band i de danska färgerna.

Fröken Augusta Öhrström, vår utmärkta sångerska, begaf sig i höstas till Förenta staterna. Hon har under sistlidne december uppträdt på en konsert i Newyork och dervid rönt stort erkännande.

Ett praktverk. »Minne af konung Oscar II:s 60:årsjubileum» har i da-

garne utgifvits af förläggaren af konungens skrifter hr P. B. Eklund. Det ytterst eleganta häftet i stort folioformat innehåller utmärkta lithografiporträtter af konungen, drottningen och prinsessan Eugenie, ett anslående peem af Edvard Evers samt en sång: »Tankar på hemmet», ord af O**** F******, en särdeles vacker tondikt, som lär ha varit den första som komponisten skrifvit till ord af den furstlige skalden, hvars samlade dikter på nämnda förlag i dagarne utgifvas i en godtköps- och folkupplaga.

Bröderna Grünfeld gifva sin första konsert härstädes d. 26 Jan. å Musikaliska akademiens stora sal; båda äro konstnärer af mycket framstående rang, synnerligast pianisten, hr Alfred Grünfeld, k. kejserlig kammarvirtuos i Wien. Han är född d. 4 Juli 1852 i Prag. Hans broder, hofvioloncellisten Henrik Gr. räknas äfven till en af nutidens förnämsta violoncellkonstnärer. I Köpenhamn, der de nyligen konserterat, har hr Alfred Grünfeld uppväckt en verklig entusiasm, lika med den som Rubinstein förut framkallat.

De resande teatersällskapen befunno sig vid nyårets ingång: Lindbergs i Jönköping, Fröbergs i Malmö (»Sjökadetten), Carlbergs i Norrköping (»Stabstrumpetaren», »Lilla helgonet»), Rydbergs i Helsingborg och Engelbrechts i Åbo.

Venersborgs Musiksällskap hade d. 10 Dec. förl. år en soaré, hvarvid utfördes Trio (D-moll) för piano, violin och violoncell af Mendelssohn, Körer à capella af Hauptmann (Vårkärlek), Hallström (Fjäriln) och Schumann (God natt), »Le lac», sopransolo af Niedermeyer, »I Provence» af Hartmann, »De båda grenadiererna» af Schumann.

Newcastle on Tyne. Fröken Hildegard Werner, vår landsmaninna, som i flere år derstädes haft ett ansedt musikinstitut, gaf den 28 Dec. inför fullpackad salong en konsert, hvaraf behållningen användes att gifva 112 af stadens fattigaste barn en julfest. Vid denna förekom för första gången der, och kanske i England, en på svenskt sätt prydd julgran, barnen erhöllo 2 julklappar hvardera och riklig traktering. Vid konserten utfördes musikstycken af fröken Werners »Mignon»-strängorkester, populära melodier på violin etc., och barnen sjöngo julsånger. Ett nummer som väckte mycket bifall och begärdes da capo var Rich. Anderssons arrangement af svenska nationaldanser m. m., speladt af fröken Werner och en af hennes elever miss Oxley.

Lösning af

Den musikaliska bokstafsgåtan i förra numret:

WAGNER
RIENZI

uttydning: *Wagner, Rienzi, Almati, Gasparone, Nissen, Esterhaz.*

SVENSK MUSIKTIDNING 1889

utgifves efter samma plan som förut, med populärt innehåll samt försedd med ***porträtter, not-illustrationer*** och ***musikpremie*** af ***god, lätt utförbar*** musik. Pris 5 kronor för hel årgång (20 nummer), 25 öre pr lösnummer. Premien tillfaller endast prenumeranter. Prenumeration mottages å tidningens ***Expedition här, Olofsgatan 1*** (Hötorget 6), hvarifrån den tillsändes prenumeranterna, samt hos hrr musik- och bokhandlare, eller å tidningskontoren; för landsorten ***hälst å posten.*** — Annonspriset är endast 10 öre petitraden med rabatt vid förnyad annonsering af minst 5 gånger. ***Presentkort*** å tidningen finnas att tillgå för årsprenumeration.

Frans Joh. Huss,
Redaktör och Utgifvare.

SVENSK MUSIKTIDNINGS årgångar 1885—1888, säljas till **nedsatt pris** af **4 kronor** pr år-gång, **7 kronor** för två årgångar, **10 kronor** för tre årg. då **kontant liqvid** med beställning efter noggrann adress sändes **direkt till Svensk Musiktidnings Expedition, Stockholm.**

Prenumeration på och lösnummersförsäljning
af
SVENSK MUSIKTIDNING
i
Cigarr- & Tidningsffären
45 Regeringsgatan 45.
Allm. Telefon 58 57. **Bell Telefon 716.**

RUD. IBACH SOHN,
Kgl. Preussisk Hofpianofortefabrik.
Barmen, Neuerweg 40. (Grundad 1794).

Flyglar och Pianinos

hvarje storlek och utstyrsel. Hålla utmärkt stämning. Solidaste konstruktion, ädel, stor sympatisk ton. Absolut garanti. Kataloger etc. gratis och franco.

Undertecknad gifver fortfarande undervisning i
Sång, Dramatik och **Plastik**
om anmälan göres mellan
kl. ***10—11*** f. m.
Sturegatan 24.
Signe Hebbe.

J. LUDV. OHLSON
STOCKHOLM
16 Regeringsgatan 16

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för Instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepot** för **Blüthners** verldsberömda Flyglar, samt **Rönischs & Steinweg Nachfolgers** utmärkta Pianinos.

Piano- och Sång-lektioner erhållas af god beskaffenhet till moderat pris. Närmare upplysning lemnas å Svensk Musiktidnings byrå, Hötorget 6, 1 tr. upp från Olofsgatan kl. 12—1 midd.

Svensk Musiktidnings
Musikalbum
1887

inneh. Pianostycken af Em. Sjögren, Stephen Heller, Th. Kirchner, F. H. samt sånger af Gösta Geijer, A. M. Myrberg, A. L. — kan köpas i musik- och bokhandeln samt å tidningens expedition för 1 krona.

INNEHÅLL: Konung Oscar II (med porträtt) af B. — Högtidstal vid Musikaliska Akademiens sekularfest den 2 dec. 1871, af Oscar Fredrik. — Hvarjehanda. — Vår musikbilaga. — Koralen n:o 20 rytmiserad af O****. — Xenier af Oscar Fredrik. — Från Scenen och Konsertsalen. — Från In- och Utlandet. — Lösning af den musikaliska bokstafsgåtan i förra numret. — Annonser.

STOCKHOLM, O. L. SVANBÄCKS BOKTRYCKIER-AKTIEBOLAG 1889.